



**Odjebite!
Ako ste kao oni.**

ODJEBITE! AKO STE KAO ONI.

Jebi ga, ne mogu pobjeći od ove teme, kada me sustiže. Teško mi se uvući u kožu drugih, pa ću krenuti od sebe. Ja sam sve po malo. Svašta i ništa. U svojoj firmi i portir, domar, šljaker, direktor, strojar, meštar za održavanje, sve je na mojoj jebenoj grbači. Trudim se koliko mogu. Da sve podmirim svojoj domovini. Što mi je obaveza, ne samo meni nego i drugim domoljubima.

Kojem danas ide sve na kurac. Zašto mi ide? Zato. Valjda, jer sam trenutačno gladan i popio bi pivo, pa su mi zbog toga osjećaji još nabrušeniji. Čuo svašta,

što nisam želio. Ne znam. Nisam dobre volje. Idem nešto pojesti....

Sada sit, ali i dalje ljut. Imam takvih dana. Prvenstveno mi ide na kurac kakva vukojebina postajemo. Bez ikakve tolerancije. Gdje se više ne cijene ljudi kao ljudska biće, nego tko si, kome pripadaš i koliko imaš. Ne znam zašto se to događa i zbog čega. Je li radi došljaka koji su se nastanili u Sisku ili smo jednostavno postali takvo krdo ovaca koja jedva da vidi papak pred njuškom.

Poznanici iz Varaždina me pitaju; “Što se to događa kod vas u Sisku? Popljuvali su nas jedino oni od cijele Hrvatske”. Ja, pomalo zbunjen, pitam zašto, kako? Odgovaraju mi s već meni poznatom si-

tuacijom što se odigrala prije koji mjesec kod nas. Kažu; "Zbog koncerta, Bajage, svakako, preko foruma. Zašto je to toliki prijezir i bijes kod vas?" Što da im pametno odgovorim, osim što me toliki sram opsjeo koliko i tuga. U kakvom Gradu živim. Toliko da sam potonuo u bunar svoje duše koja je u trenu bila ispunjena smećem. U to smrdljivo crnilo. Nisam uspio smisliti smisleni dogovor, samo kratko i nejasno; "Ne znam". Neću...

Što to postajemo? Zašto je to tako? Mi smo uvijek bili gostoljubivi. Uvijek prihvaćali druge kao svoje. I na to sam bio ponosan još kao mladić. Takva sranja se nisu događala niti za vrijeme rata. Žalosno. U ratu smo poštivali svoje prijatelje,

raznih nacionalnosti. Moje društvo se sastojalo, ma, bilo nas je puno, svakakvih nacionalnosti. I dan danas su mi prijatelji, poznanici, kolege. Tko nas sad to sramoti? Koji su to ljudi? Meni nepoznati. Toliko sam jadan da, ne znam.... Sisak volim. Tu sam rođen. Ali, vjerujte mi, da sve manje želim da mi djeca u takvom okruženju odrastaju. Proživljavaju svoje djetinjstvo. Koliko ih mi roditelji odgajamo da budu dobri i bolji od nas samih, toliko i društvo u cjelini ima utjecaj na njih. Neću...

Svi smo mi bili po fešta koja je počela s Thompsonovim pjesmama, a završavala s narodnjacima koji su ti domoljubi pjevali kao u zboru. Ne preskočivši niti jednu riječ. K tome vjernici. Koliko sam

ja upoznat s vjerom, znam da ne rasipa mržnju prema drugima, nego upravno suprotno.

Ljut, tužan, jadan. Onaj s početka priče. To sam. Toliko me to sjebalo jer sam vjerovao u svoj Grad kao mjesto dobro za odrastanje, gdje skoro svako svakog zna. Što je ovo? To više nije taj Grad. To nije moj Grad. To postaje Grad koji nisam zamišljao. Je li to zbog mase Siščana koji su odselili iz Grada i navukao se taj šljam, koji me popljuvao jednom prilikom na forumu, gdje je moja prvotna i dobronamjerna želja je bila samo smanjiti tenzije, a bio sam popljuvan i počašćen kako me nitko do sada nije počastio. Po pravopisu vidim s kim vodim debatu. Nepismeni kreteni. Nažalost.

Šljam. Neću ih brate kraj sebe. Ne poznajem ih. Nikad vidio. Nikad čuo.

Misao mi je sve bliža. Misleći da o njoj nikada neću razmišljati. A, eto, sustiže me. Uz tugu, ali stiže. Polako. Uvijek sam se držao riječi. Da nisam, vjerojatno ne bi niti izgurao toliko. Ne volim znati što drugi o drugom misli. To je moj način. Ne opterećivati se s tim. Ili točnije ne ohrabljivati sebe kroz tuđe muke ili pizdarije koje su ih zadesile. Ako neko me treba pomoći, napraviti ću to. Inače me boli kurac za sve. Imam, hvala Bogu, dosta svojih sranja da ne mogu upiti više niti jednu kap. Kao natopljena spužva. Tih tuđih sranja.

Ta misao će doći. U to sam uvjeren. Otići ću iz svoga Grada. Odseliti se.

Odjebati, ali s velikom tugom u sebi. Prvom prilikom koja se ukaže. A ukazat će se, sigurno. Neću dopustiti da mi djeca imaju niti jednu takvu misao u glavi. Takvu gnjusnu, sirovu i toliko poticanu mržnjom. Neću.

Mislite o tome što god hoćete. Ja se od svojih uvjerenja teško odvajam. U stvari, nikako. Možete me vrijeđati na razne načine i raznim rečenicama, punih epiteta i superlativa. Jebati mi sve po spisku, ali zapamtite, vi ste ti koji mrze, koji sami sebe izjedate iznutra, vi malodušna bića, bez riječi “ljudska”. Samo živa bića. Domoljubi...haaaa!

Slušati o domoljublju. Tu se ima puno toga za reći. Nije domoljublje samo slu-

šati Thompsona koji je napravio fenomen okupivši toliki broj ljudi. Ili nekog njemu sličnog i dičiti se time da nosiš svoju domovinu u srcu. Nego i platiti porez, ne raditi na crno, ne prevariti na sve moguće načine, svoju voljenu domovinu, samo da bi izvukao koji euro, varati, izvlačiti se, zajebali na zbilja domišljate načine da ne platiš što te ide ili bacati glomazni otpad okolo po šumarcima ili poznatim crnim deponijima, pobrati govno svoga psa kada se posere nasred gradskog parka.... Da ne nabrajam više. Nositi u srcu je samo jedna karika tog, mogu reći, beskrajnog lanca. Isti ti domoljubi se toliko zdušno drže tih gore nabojanih primjera da bih zaplakao od sreće. Ma, odjebite... Ako ste ti!

Sigurno ću...odlazim.... Samo neka za-
bljesne.

*P.S. Ovaj tekst nije niti na koji način politički orijen-
tiran. Politika nema mjesta u mom životu. Isparila je,
odavno. I niti imam ikakve predrasude o Marku Perko-
viću, štoviše skidam mu kapu što je napravio takav fe-
nomen.*